

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

przy udziale Protokolanta: Agnieszki Pyszczyk

przy udziale Prokuratora Anny Komy – Bociańskiej, Krzysztofa Sokoła

po rozpoznaniu w dniu 12.05.2020r., 29.05.2020r.

sprawy **J. S.** syna J. i C. z domu G., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

I. **I** w dniu 27 stycznia 2020 roku w G., woj. (...), przy użyciu innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu do noża, tj. siekiery, dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Policji sierż. D. S. (1), podczas wykonywania przez niego czynności służbowych, w ten sposób, że w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej wymienionemu, grożąc mu pozbawienia życia, wykonał zamach siekierą w kierunku policjanta, wybijając okno, za którym stał wymieniony, który odskoczył unikając uderzenia, a następnie wymachiwał siekierą grożąc policjantowi jej użyciem,

tj. o czyn z art. 223 § 1 k.k.

II. w dniu 27 stycznia 2020 roku, w miejscowości G., woj. (...) oraz w trakcie przewożenia radiowozem z G. do miejscowości N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru używał gróźb karalnych wobec policjanta sierż. D. S. (1) w związku z wykonywaniem przez niego zawodu, w ten sposób, że groził mu pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w wymienionym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

III. w dniu 27 stycznia 2020 roku, w miejscowości G., woj. (...) oraz w trakcie przewożenia radiowozem z G. do miejscowości N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru używał gróźb karalnych wobec policjantki st. post. D. A. w związku z wykonywaniem przez nią zawodu, w ten sposób, że groził jej pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w wymienionej obawę, że zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

IV. w dniu 27 stycznia 2020 roku, w miejscowości G., woj. (...) oraz w trakcie przewożenia radiowozem z G. do miejscowości N., dopuścił się znieważenia funkcjonariuszy Policji sierż. D. S. (1) i st. post. D. A., podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że wyzywał ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

I oskarżonego **J. S.** uznaje za winnego popełniania zarzucanych mu czynów wyczerpujących w pkt I dyspozycję art. 223 § 1 k.k., w pkt II i III dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., w pkt IV dyspozycję art. 226 § 1 k.k., przy czym ustala, iż każdy z czynów wyczerpuje ponadto dyspozycję art. 31 § 2 k.k. i za to: za czyn z pkt I na podstawie art. 223 § 1 k.k. wymierza mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; za czyny z pkt

II i III na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu za każdy z czynów karę po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt IV na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności

II. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonemu karę roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 62 k.k. orzeka terapeutyczny system wykonywania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 27 stycznia 2020r. godz. 13.00 do dnia 1 czerwca 2020r., przy czym jeden dzień zatrzymania jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 1024,92 (tysiąc dwadzieścia cztery 92/100) złotych tytułem obrony oskarżonego wykonywanej z urzędu;

VI. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodu rzeczowego opisanego szczegółowo w wykazie dowodów rzeczowych nr I/337/20/P poz. 1 k. 86;

VII. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 193/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. <u>USTALENIE</u> <u>FAKTÓW</u>			

Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	J. S.	<p>V. w dniu 27 stycznia 2020 roku w G., woj. (...), przy użyciu innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu do noża, tj. siekiery, dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Policji sierż. D. S. (1), podczas wykonywania przez niego czynności służbowych, w ten sposób, że w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej wymienionemu, grożąc mu pozbawienia życia, wykonał zamach siekierą w kierunku policjanta, wybijając okno, za którym stał wymieniony, który odskoczył unikając uderzenia, a następnie wymachiwał siekierą grożąc policjantowi jej użyciem, przy czym w czasie zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym</p> <p>tj. o czyn z art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.</p> <p>VI. w dniu 27 stycznia 2020 roku, w miejscowości G., woj. (...)</p>	

oraz w trakcie przewożenia radiowozem z G. do miejscowości N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru używał gróźb karalnych wobec policjanta sierż. D. S. (1) w związku z wykonywaniem przez niego zawodu, w ten sposób, że groził mu pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w wymienionym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym w czasie zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

VII. w dniu 27 stycznia 2020 roku, w miejscowości G., woj. (...) oraz w trakcie przewożenia radiowozem z G. do miejscowości N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru używał gróźb karalnych wobec policjantki st. post. D. A. w związku z wykonywaniem przez nią zawodu, w ten sposób, że groził jej pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w wymienionej obawę, że zostaną spełnione, przy

		<p>czym w czasie zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym</p> <p>tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.</p> <p>VIII. w dniu 27 stycznia 2020 roku, w miejscowości G., woj. (...) oraz w trakcie przewożenia radiowozem z G. do miejscowości N., dopuścił się znieważenia funkcjonariuszy Policji sierż. D. S. (1) i st. post. D. A., podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że wyzywał ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, przy czym w czasie zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym</p> <p>tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
I/ oskarżony w dniu 27 stycznia 2020 roku w G., woj. (...), przy użyciu innego podobnie niebezpiecznego	Zeznania D. S. (1)	181v-182,8-10	

<p>przedmiotu do noża, tj. siekiery, dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Policji sierż. D. S. (1), podczas wykonywania przez niego czynności służbowych, w ten sposób, że w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej wymienionemu, grożąc mu pozbawienia życia, wykonał zamach siekierą w kierunku policjanta, wybijając okno, za którym stał wymieniony, który odskoczył unikając uderzenia, a następnie wymachiwał siekierą grożąc policjantowi jej użyciem, przy czym w czasie zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym.</p>			
<p>Zeznania D. A.</p>	<p>180v-181,15-16,33v</p>		
<p>Zeznania M. W.</p>	<p>183v</p>		
<p>Opinia sadowo-psychiatryczna</p>	<p>87-91</p>		
<p>Protokół zatrzymania rzeczy</p>	<p>4-6</p>		
<p>Protokół badania stanu trzeźwości</p>	<p>7</p>		
<p>Protokół oględzin miejsca zdarzenia</p>	<p>21-22</p>		

Protokół oględzin rzeczy z dokumentacją fotograficzną	29-30		
Protokół wizji lokalnej	67-68,34-45		
Dokumentacja fotograficzna	69-73,97-98		
II/Oskarżony w dniu 27 stycznia 2020 roku, w miejscowości G., woj. (...) oraz w trakcie przewożenia radiowozem z G. do miejscowości N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru używał gróźb karalnych wobec policjanta sierż. D. S. (1) w związku z wykonywaniem przez niego zawodu, w ten sposób, że groził mu pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w wymienionym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym w czasie zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym.	Zeznania D. S. (1)	181v-182,8-10	
Zeznania D. A.	180v-181,15-16,33v		
Opinia sądowo-psychiatryczna	87-91		
Protokół badania stanu trzeźwości	7		

<p>III/ Oskarżony w dniu 27 stycznia 2020 roku, w miejscowości G., woj. (...) oraz w trakcie przewożenia radiowozem z G. do miejscowości N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru używał gróźb karalnych wobec policjantki st. post. D. A. w związku z wykonywaniem przez nią zawodu, w ten sposób, że groził jej pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w wymienionej obawę, że zostaną spełnione, przy czym w czasie zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym.</p>	<p>Zeznania D. A.</p>	<p>180v-181,15-16,33v</p>	
<p>Zeznania D. S. (1)</p>	<p>181v-182,8-10</p>		
<p>Opinia sądowo-psychiatryczna</p>	<p>87-91</p>		
<p>Protokół badania stanu trzeźwości</p>	<p>7</p>		
<p>IV/ Oskarżony w dniu 27 stycznia 2020 roku, w miejscowości G., woj. (...) oraz w trakcie przewożenia radiowozem z G. do miejscowości N., dopuścił się znieważenia funkcjonariuszy Policji sierż. D. S. (1) i st. post. D. A., podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków</p>	<p>Zeznania D. S. (1)</p>	<p>181v-182,8-10</p>	

<p>służbowych w ten sposób, że wyzywał ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, przy czym w czasie zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym.</p>			
Zeznania D. A.	180v-181,15-16,33v		
Opinia sądowo-psychiatryczna	87-91		
Protokół badania stanu trzeźwości	7		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	J. S.	I.w dniu 27 stycznia 2020 roku w G., woj. (...), przy użyciu innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu do noża, tj. siekiery, dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Policji sierż. D. S. (1), podczas wykonywania przez niego czynności służbowych, w ten sposób, że w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej wymienionemu, grożąc mu pozbawienia życia, wykonał zamach siekierą w kierunku policjanta, wybijając okno,	

za którym stał wymieniony, który odskoczył unikając uderzenia, a następnie wymachiwał siekierą grożąc policjantowi jej użyciem, przy czym w czasie zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym.

tj. o czyn z art. 223 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

II. w dniu 27 stycznia 2020 roku, w miejscowości G., woj. (...) oraz w trakcie przewożenia radiowozem z G. do miejscowości N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru używał gróźb karalnych wobec policjanta sierż. D. S. (1) w związku z wykonywaniem przez niego zawodu, w ten sposób, że groził mu pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w wymienionym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym w czasie zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym.

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. w zw.

z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

III. w dniu 27 stycznia 2020 roku, w miejscowości G., woj. (...) oraz w trakcie przewożenia radiowozem z G. do miejscowości N., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru używał gróźb karalnych wobec policjantki st. post. D. A. w związku z wykonywaniem przez nią zawodu, w ten sposób, że groził jej pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w wymienionej obawę, że zostaną spełnione, przy czym w czasie zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym.

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

IV. w dniu 27 stycznia 2020 roku, w miejscowości G., woj. (...) oraz w trakcie przewożenia radiowozem z G. do miejscowości N., dopuścił się znieważenia funkcjonariuszy Policji sierż. D. S. (1) i st. post. D. A., podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że wyzywał ich słowami powszechnie uznanymi za

		<p>obelżywe, przy czym w czasie zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym</p> <p>tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Twierdzenie oskarżonego, iż nie pamięta zdarzeń z dnia 27 stycznia 2020r.	Wyjaśnienia oskarżonego	172v-173	
2. <u>OCena DOWOdów</u>			
2.1. <u>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
I-IV	Zeznania D. S. (1)	<p>Sąd uznał za wiarygodne zeznania D. S. (1) który opisał okoliczności zachowania się oskarżonego wobec niego oraz D. S. (2) w dniu 27 stycznia 2020r. Z uwagi na to, iż zeznania te były rzeczowe i logiczne i korespondowały z pozostałymi dowodami będącymi podstawą ustaleń faktycznych, w szczególności z zeznaniami D. A. oraz dowodami z dokumentów, które były podstawą ustaleń faktycznych, to</p>	

		nie ma podstaw do ich odrzucenia. Świadek jako osoba pokrzywdzona w przedmiotowej sprawie miał uzasadniony interes aby doprowadzić do odpowiedzialności karnej oskarżonego, jednakże Sąd nie stwierdził u świadka chęci fałszywego oskarżania oskarżonego.	
I-IV	Zeznania D. A.	Sąd uznał za wiarygodne zeznania D. A. , która opisała zachowania oskarżonego wobec niej oraz D. S. (1), które bez wątpienia wyczerpało znamiona zarzucanych mu przestępstw. Z uwagi na to, iż zeznania te były rzeczowe i logiczne i korespondowały z pozostałymi dowodami będącymi podstawą ustaleń faktycznych, w szczególności z zeznaniami D. S. (1) to nie ma podstaw do ich odrzucenia. Sąd nie stwierdził u świadka chęci fałszywego oskarżania oskarżonego z powodów wskazanych wyżej.	
I	Zeznania M. W.	Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. W., który potwierdzili fakt zaatakowania przez oskarżonego policjantów. Z uwagi na to, iż zeznania te były rzeczowe i logiczne i korespondowały z pozostałymi dowodami będącymi podstawą ustaleń faktycznych, w szczególności z zeznaniami	

		<p>pokrzywdzonych, to nie ma podstaw do ich podważania.</p>	
I-IV	<p>Opinia sadowo-psychiatryczna dotycząca oskarżonego</p>	<p>Jako wiarygodną Sąd ocenił opinię sadowo – psychiatryczną dotyczącą oskarżonego i płynące z niej wnioski. Wynika z niej, iż oskarżony nie jest osobą chorą psychicznie ani upośledzoną umysłowo. U oskarżonego rozpoznano zaburzenia zachowania i osobowości na podłożu organicznych zmian OUN(...) oraz uzależnienie od (...) wg Międzynarodowej Klasyfikacji (...). W okresie zarzucanych mu czynów zdolność rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolność pokierowania swoim postępowaniem były ograniczone w stopniu znacznym. W aktualnym stanie zdrowia psychicznego może brać udział w postępowaniu sądowym, nie jest w stanie bronić się samodzielnie i rozsądnie. Aktualnie istnieje wysokie prawdopodobieństwo ponownego popełnienia czynu zabronionego z uzależnieniem od alkoholu, jednak nie jest niezbędnym umieszczenie go w zakładzie zamkniętym, brak wskazań do stosowania innych środków terapeutycznych. Sąd te opinię, uznał za wiarygodną, albowiem była ona sporządzona</p>	

		<p>w oparciu o całość materiału dowodowego, w tym uczestnictwo w oskarżonego w badaniu psychiatryczno - psychologicznym, dlatego też Sąd nie znalazł podstaw do jej kwestionowania.</p>	
I-IV	<p>Dowody z dokumentów, będące podstawą ustaleń faktycznych.</p>	<p>Za nie budzące wątpliwości i wiarygodne Sąd uznał nieosobowe źródła dowodowe znajdujące się w aktach sprawy, między innymi te, do których odwołał się czyniąc ustalenia faktyczne, którym Sąd przyznał walor wiarygodności, gdyż nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w ich sporządzeniu.</p>	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
I-IV	Wyjaśnienia oskarżonego	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, która twierdził, iż nie pamięta zdarzeń z dnia 27 stycznia 2020r. W ocenie Sądu twierdzenie oskarżonego, iż nie pamięta niczego ze zdarzenia są próbą uniknięcia odpowiedzialności karnej,</p>	

		<p>dlatego też są nieszczerze, nieprawdziwe i nieobiektywne i nie zasługują na wiarę. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są tylko prostą negacją zaistniałych faktów, nie popartą żadnym materiałem dowodowym. Wyjaśnienia oskarżonego stoją w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych, które Sąd obdarzył wiarą.</p>	
I	Zeznania M. R.	<p>W świetle wiarygodnych zeznań pokrzywdzonych oraz korespondujących z nimi dowodów, które były postawą ustaleń faktycznych w sprawie, Sąd odrzucił zeznania konkubiny oskarżonego, która przedstawiła zupełnie odmienny przebieg zachowań oskarżonego, zaprzeczając aby dopuścił się czynnej napaści na funkcjonariusza Policji, grożąc mu pozbawienia życia przy użyciu siekiery. Świadek jako konkubina oskarżonego miała uzasadnione podstawy do takiego przedstawiania faktów, chciała bowiem pomóc oskarżonemu w uniknięciu odpowiedzialności karnej.</p>	
3.	<u>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</u>		

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	J. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Przedmiotem ochrony art. 223 k.k. jest prawidłowa działalność instytucji państwowych i samorządowych (główny przedmiot ochrony) oraz nietykalność cielesna, życie lub zdrowie funkcjonariusza publicznego i osoby przybranej mu do pomocy (dodatkowy przedmiot ochrony) (R.A. Stefański, Prawo karne materialne. Część szczególna, Warszawa 2009, s. 320; A. Zoll, [w:] Zoll, Kodeks karny, t. II, 1999, s. 717; O. Górniok/R. Zawłocki, [w:] Wąsek, Zawłocki, Kodeks karny, 2010, s. 28). W doktrynie przyjmuje się, że przedmiotem ochrony tego przepisu jest nietykalność i godność funkcjonariusza publicznego (bliższy przedmiot ochrony) oraz prawidłowe wykonywanie jego zadań służbowych (dalszy przedmiot ochrony). Takie stopniowanie przedmiotu ochrony nie wydaje</p>			

się jednak właściwe, gdyż umiejscowienie art. 223 w Rozdziale XXIX jednoznacznie wskazuje, że przepisy w nim zgrupowane w pierwszej kolejności chronią funkcjonowanie instytucji państwowych i samorządowych (A. Marek, Prawo karne, Warszawa 2009, s. 633; M. Bojarski, [w:] M. Bojarski (red.), J. Giezek, Z. Sienkiewicz, Prawo karne materialne. Część ogólna i szczególna, Warszawa 2010, s. 536). Nie znajduje uzasadnienia ograniczenie ubocznego przedmiotu ochrony do życia i zdrowia funkcjonariusza publicznego z pominięciem nietykalności cielesnej (M. Szwarczyk, [w:] Bojarski, Michalska-Warias, Piórkowska-Flieger, Szwarczyk, Kodeks karny, 2006, s. 424; M. Kulik, [w:] Mozgawa, Kodeks karny, 2014, s. 574; A. Barczak-Opustil, [w:] Zoll, Kodeks karny, t. II, 2008, s. 911). Zasadnie SN uznał, że: "Głównym przedmiotem ochrony przestępstwa z art. 234 § 1 (ob. art. 223) i 236 (ob. art. 226) KK jest działalność instytucji państwowych i społecznych. Działanie sprawców tych przestępstw skierowane jest także przeciwko nietykalności cielesnej i czci funkcjonariuszy publicznych, to jest dobra, które stanowiły w

tym wypadku dodatkowy przedmiot ochrony" (wyr. SN z 27.1.1988 r., V KRN 366/87, OSNPG 1988, Nr 8, poz. 76). W interesie publicznym leży, aby działalność ta przebiegała prawidłowo i bez zakłóceń (M. Siewierski, [w:] Bafia, Mioduski, Siewierski, Kodeks karny, t. II, 1987, s. 377). Ochronie nie podlegają wszystkie działania funkcjonariuszy publicznych, a tylko te służące bezpośrednio realizacji celów i zadań danej instytucji (O. Górniok, Przestępstwa przeciwko działalności instytucji państwowych i społecznych, Wrocław 1970, s. 17; też, Z problematyki ochrony instytucji państwowych i społecznych w projekcie kodeksu karnego z 1968 r., PiP 1968, Nr 11, s. 751). Nietykliwość cielesna, a zwłaszcza życie i zdrowie, może być zagrożona w razie używania broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu. Nietrafne jest więc twierdzenie SN, że: "Celem przepisów art. 132 (ob. art. 226) i 133 (art. 222 i art. 223) KK nie jest ochrona czci i osobistej nietykliwości wymienionych w tych artykułach osób, lecz ochrona interesu publicznego" (wyr. SN z 15.3.1934 r., II K 119/34, OSNKW 1934, Nr 9, poz. 193). Nie wydaje się uzasadnione pomijanie jako przedmiotu ochrony

tego przepisu nietykalności cielesnej (E. Pływaczewski, Przystępstwo czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego, Toruń 1985, s. 12). zachowaniem przestępnym jest czynna napaść dokonana "wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami" lub przy użyciu "broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego narzędzia albo środka obezwładniającego". Czynną napaścią jest działanie zmierzające do wyrządzenia krzywdy funkcjonariuszowi publicznemu, np. w postaci naruszenia nietykalności cielesnej lub uszkodzenia ciała, chociażby cel ten nie został osiągnięty, np. zamachnięcie się na niego w celu zadania ciosu nożem. Jest ona dokonana niezależnie od tego, czy pokrzywdzonemu została wyrządzona krzywda (A. Gubiński, Zasady prawa karnego, Warszawa 1974, s. 201). Nie jest trafny pogląd, że istota czynnej napaści polega na naruszeniu nietykalności cielesnej (M. Bojarski, [w:] M. Bojarski, J. Giezek, Z. Sienkiewicz, Prawo karne materialne..., s. 537). W ten sposób dochodzi do zatarcia różnicy między czynną napaścią a naruszeniem nietykalności cielesnej, mimo że ustawodawca

posługuje się tymi pojęciami w art. 222 § 1 i art. 223; takie rozumienie tych zwrotów narusza zakaz wykładni synonimicznej. Niesłusznie też przyjmuje się, że czynna napaść oznacza coś więcej niż naruszenie nietykalności cielesnej, gdyż do jej istoty należy zamiar wyrządzenia krzywdy fizycznej (Wojciechowski, Kodeks karny, 1997, s. 394). Pojęcie to ma szerszy zakres, bowiem znamię to jest wyczerpane nawet, gdy nie doszło do naruszenia nietykalności cielesnej, ale jest wyczerpana także wówczas, gdy nie doszło nawet do jej naruszenia, przy czym wystarczające jest samo działanie w kierunku naruszenia tej nietykalności (E. Pływaczewski, Przestępstwo..., s. 69; tenże, [w:] Górniok, Kodeks karny, 2006, s. 732).

Zgodnie z treścią art. 190 § 1 k.k. kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, przy czym zgodnie z art. 190 § 2

k.k. ściganie następuje na wniosek pokrzywdzonego.

Dokonując prawnokarnej oceny czynów przypisanych oskarżonym, Sąd miał na uwadze, że dla zaistnienia przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k. niezbędne jest wykazanie, iż wymienione w nim przesłanki – groźba popełnienia przestępstwa oraz obawa zagrożonego, iż ta groźba popełnienia przestępstwa będzie spełniona, występują łącznie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.01.1998 r., V KKN 19/97, opubl. Prok. i Pr z 1998, nr 7-8, poz. 4). Do wypełnienia stanu faktycznego z art. 190 § 1 k.k. nie jest konieczne, aby sprawca miał rzeczywiście groźbę wykonać, ani też, by istniały obiektywne możliwości jej spełnienia. Wskazać bowiem należy, iż znamię występku z art. 190 § 1 k.k. polegające na wzbudzeniu w zagrożonym obawy spełnienia groźby, należy oceniać subiektywnie, z punktu widzenia zagrożonego i wystarczy, aby groźba wzbudziła w zagrożonym przekonanie, że jest poważna i zachodzi prawdopodobieństwo jej ziszczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.04.1997 r., II KKN 171/96, opubl. Prok. i Pr. z 1997, nr 10, poz. 4). Nadto, groźba ta może być wyrażona nie tylko słownie, lecz przez każde

zachowanie sprawcy, jeżeli w sposób nie budzący wątpliwości uzewnętrznia ono groźbę popełnienia przestępstwa na szkodę osób wymienionych w tym przepisie i wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.08.1987 r., I KR 225/87, opubl. OSNKW z 1988, nr 3-4, poz. 21).

Przedmiotem ochrony art. 226 § 1 k.k. jest prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych i samorządu terytorialnego (główny przedmiot ochrony) oraz godność funkcjonariusza publicznego i osoby przybranej mu do pomocy (dodatkowy przedmiot ochrony).

Pierwszoplanowe znaczenie ma ochrona funkcjonariusza publicznego, a drugoplanowe jego godność jako osoby fizycznej (R.A. Stefański, Prawo karne materialne. Część szczególna, Warszawa 2009, s. 331; O. Górniok / R. Zawłocki , [w:] Wąsek, Zawłocki , Kodeks karny, 2010, s. 56; J. Lachowski , [w:] Królikowski, Zawłocki , Kodeks karny. Cz. szczególna, t. II, 2013, s. 72" . Zachowanie przestępne polega na znieważeniu funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej, podczas i w związku

z pełnieniem obowiązków służbowych (§ 1), oraz publicznym znieważaniu lub poniżeniu konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej (§ 3). Kodeks karny nie wymaga, aby znieważenie funkcjonariusza publicznego miało miejsce publicznie. Znieważenie polega na uwłaczaniu czci drugiego człowieka przez okazywanie mu pogardy, ubliżanie, obraźliwe zachowanie w stosunku do niego. Chodzi o naruszenie godności człowieka. Istotą znieważenia jest okazanie pogardy, która głębiej wyraża ujemny stosunek do wartości jaką reprezentuje człowiek niż lekceważenie (W. Kulesza, Zniesławienie i zniewaga. Ochrona czci i godności osobistej człowieka w polskim prawie karnym – zagadnienia podstawowe, Warszawa 1984, s. 174). Znieważanie jest tożsame z tym określeniem użytym w art. 216 KK. Chodzi o ubliżanie, naruszające godność osobistą oraz obrażanie, obejmujące uchybienie godności poprzez wypowiedanie niepochlebnych opinii, naruszających dobre imię (R.A. Stefański, Zniewaga: pojęcie i kryteria, [w:] M. Mozgawa (red.), Przestępstwa przeciwko czci i nietykalności cielesnej, Warszawa 2013, s. 148). Zob. komentarz do tego przepisu.

7. Znieważenie może nastąpić słowem, pismem, wizerunkiem lub gestem. Znieważenie organu może przejawiać się w ostentacyjnym podarciu lub podeptaniu dokumentu wystawionego przez dany organ, w znieważającej wypowiedzi na sali sądowej lub w piśmie przesłanym do organu konstytucyjnego RP (Góral, Kodeks karny, 2007, s. 376).

Wartościując zachowanie J. S. względem pokrzywdzonych przez przyzmat tego, co wyżej, stwierdzić trzeba, że wszystkie znamiona czynów z art. 223 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k. oraz art. 226 § 1 k.k. zostały przez niego zrealizowane.

Mimo tego, że oskarżony jak twierdził nie pamiętał przebiegu zdarzenia to całokształt okoliczności przedmiotowych jednoznacznie wskazuje na bezpośredni zamiar towarzyszący jego zachowaniom oraz sam fakt ich popełnienia.

Dowody bezpośrednie w postaci zeznań pokrzywdzonych – o sprawstwie J. S. – w opozycji do twierdzeń oskarżonego, wsparte dowodami pośrednimi natury osobowej jak i rzeczowej przesądziły, że oskarżony został uznany za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów.

W tym miejscu należy się odnieść do przypisanych oskarżonemu w wyroku czynów z art. 223 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k. oraz art. 226 § 1 k.k. oskarżony bez wątpienia wyczerpał znamiona tych przestępstw. Swoim czynem polegającymi na stosowaniu czynnej napaści na funkcjonariusza policji z użyciem siekiery, wypowiedaniu grózb karalnych i znieważaniu funkcjonariuszy policji zaatakował wiele dóbr chronionych prawem – przedmiotów ochrony – w tym prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych, zdrowie, życie, wolność. Godzono, zatem jednocześnie w dobra indywidualne, ale też i przynależne wszystkim, których uszanowanie warunkuje właściwy rozwój społeczny. Zdawał on bowiem sobie sprawę, że postępując w sposób opisany wyżej, wyrządza pokrzywdzonym określone dolegliwości., znieważając ich w trakcie wykonania czynności służbowych, dokonując czynnej napaści z użyciem siekiery, czy też grożąc pozbawieniem życia. Czynił tak jednak, gdyż tego chciał i swój zamiar zrealizował. Szkody , jaki wyrządził oskarżony pokrzywdzonym nie zostały przez niego w toku

<p>postępowania ocenione nagannie, co oczywiście nie stanowi okoliczności obciążającej.</p> <p>Oceniając stopień społecznej szkodliwości zachowań oskarżonego Sąd uwzględnił ustalony zamiar bezpośredni, przy tym wpisujący się w znamiona inkryminowanych mu czynów. Sąd wziął pod uwagę motywację towarzyszącą oskarżonemu z chwili realizacji czynów polegających na stosowaniu czynnej napaści na funkcjonariusza policji, wypowiedaniu gróźb karalnych i znieważaniu funkcjonariuszy policji.</p> <p>Konsekwencją uznania winy oskarżonego stało się podjęcie odpowiedniej reakcji penalnej na popełnione przestępstwa</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. <u>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</u>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. S.	I-IV	Zza czyn z pkt I na podstawie art. 223 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; za czyny z pkt II i III na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzono mu za każdy z czynów karę po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt IV na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzono mu karę 4 (czterech) miesięcy	Sąd miał na uwadze, aby kary jednostkowe nie przekraczały stopnia winy, uwzględniając ustalony stopień społecznej szkodliwości czynów, naruszone dobra prawne. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów i nie przekracza stopnia winy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości zachowań oskarżonego

pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary pozbawienia wolności połączono i jako karę łączną wymierzono oskarżonemu karę roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd uwzględnił ustalony zamiar bezpośredni, przy tym wpisujący się w znamiona inkryminowanych mu czynów. Sąd wziął pod uwagę motywację towarzyszącą oskarżonemu z chwili realizacji przypisanych mu w wyroku czynów zabronionych, czyli chęć poniżenia i znieważenia funkcjonariuszy policji aby odstąpili od wykonywanych czynności służbowych. Wartościując zachowanie oskarżonego z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary, Sąd wziął pod uwagę odniesione cierpienia psychiczne, kte bez wątpienią zostały przez nich odniesione, biorąc pod uwagę okoliczności całego zajścia. Wymierzając karę Sąd miał także na względzie sytuację materialną oskarżonego jego właściwości i warunki osobiste oraz nie pominięto, iż nie był uprzednio karany sądownie. Oskarżony jest dorosłym człowiekiem, doświadczoneym życiowo. Z całą pewnością miał świadomość bezprawności i naganności czynów, których się dopuścił oraz że w świetle okoliczności towarzyszących jego działaniu brak jest jakichkolwiek przesłanek, które usprawiedliwiają jego czyny, wyłączyłyby odpowiedzialność karną, z uwagi na brak winy lub bezprawności

czynu. Można też było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem w sytuacji w jakiej się znalazł, pomimo iż w czasie zarzucanych mu czynów zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem miał ograniczoną w stopniu znacznym. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dóbr prawnych, a także to, że czynów tych dopuścił się oskarżony działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim, a także stopień społecznej szkodliwości jego czynów. Sąd uznał jednak, iż w tym przypadku jest potrzeba izolacyjnego oddziaływania na postawę sprawcy, nie zjadając do zastosowania wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary stosownie do treści art. 31 § 2 k.k., na co wpływ przede wszystkim miały okoliczności popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynu w tym głównie tego z art. 223 § 1 k.k., którego oskarżony dopuścił się z użyciem siekiery. Sąd wymierzając w/w karę brał również pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej. W ocenie Sądu kara ta spełni zarówno cele wychowawcze w stosunku do oskarżonego, ukazując mu naganność takiego postępowania

			<p>oraz nieopłacalność popełniania przestępstw w przyszłości. Kara ta ma za zadanie ukazać społeczeństwu szybko i surową reakcję organów wymiaru sprawiedliwości na zachowanie sprzeczne z prawem i jako taka powinna kształtować w społeczeństwie prawidłowe postawy. Jedyną karą, która może uzmysłwić oskarżonym naganność jego czynów, jest właśnie kara o charakterze izolacyjnym i nie jest karą nadmiernie surową, zwłaszcza jeżeli weźmiemy pod uwagę okoliczność popełnienia przestępstw na szkodę pokrzywdzonych. Celem tak ukształtowanej sankcji jest przede wszystkim właściwa resocjalizacja oskarżonego, która pozwoli mu po odbyciu kary na właściwe funkcjonowanie w warunkach życia codziennego bez konfliktów z obowiązującym prawem</p>
J. S.	VI	Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek dowodu rzeczowego w postaci zabezpieczonej siekiery.	Z uwagi na to, iż przedmiotowy dowód służył do popełnienia przestępstwa, należało orzec jego przepadek.
<p>5. <i>1Inne</i> <u>ROZSTRZYGNIECIA</u> <u>ZAwarte w WYROKU</u></p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

J. S.	IV	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania.	Z uwagi na to, iż oskarżony był w toku postępowania tymczasowo aresztowany należało na poczet kary pozbawienia wolności zaliczyć ten okres.
J. S.	III	Na podstawie art. 62 k.k. orzeczono wobec oskarżonego terapeutyczny system wykonywania kary pozbawienia wolności.	Mając na uwadze treść opinii psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego, z której wynika, iż oskarżony jest uzależniony od alkoholu, uzasadnione było orzeczenie wobec niego wykonywania kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym, pomimo że z opinii tej wynika, iż wobec oskarżonego nie jest uzasadnione orzekanie środków zabezpieczających.
<u>6. inne zagadnienia</u>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<u>7. Koszty procesu</u>			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V	O kosztach obrony z urzędu rozstrzygnięto na podstawie do treści Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 poz. 18).	
VII	Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, albowiem ze względu na sytuację osobistą i materialną uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe.	
6. <i>1Podpis</i>		